

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 1 kwietnia 2011 roku, skierowanym do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W., powód B. K. w związku z wypadkiem, do którego doszło w dniu 8 października 2008 roku, wniósł o zasądzenie od strony pozwanej:

1. kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi od dnia 28 stycznia 2010 roku do dnia zapłaty;
2. kwoty 3.360 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich z odsetkami ustawowymi od kwot:
 - 840 zł od dnia 7 grudnia 2010 roku do dnia zapłaty,
 - 2.520 zł od dnia doręczenia odpisu pozwu stronie pozwanej;
3. kwoty 1.120 zł tytułem skapitulowanej renty na zwiększone potrzeby po wypadku za okres od 8 października 2008 roku do dnia 31 stycznia 2010 roku do dnia zapłaty;
4. kwoty 40 zł tytułem dalszej renty na zwiększone potrzeby po wypadku za okres od grudnia 2010 roku do całkowitego wyzdrowienia powoda, płatnej do 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat.

Ponadto powód wniósł o ustalenie, że pozwany ponosi odpowiedzialność za dalsze, mogące wystąpić w przyszłości skutki wypadku i koszty leczenia oraz zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

/pозew k. 2-9/

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany nie uznał powództwa co do zasady, jak i wysokości.

/odpowieź na pozew – k. 126 – 127/

W piśmie z dnia 1 lutego 2012 roku pozwany zgłosił zarzut przyczyniania się powoda do rozmiaru szkody z uwagi na brak zapiętych pasów bezpieczeństwa.

/pismo procesowe z 01.02.2012 r. - k. 180-183/

W piśmie z dnia 14 stycznia 2013 roku powód rozszerzył powództwo w zakresie żądanego zadośćuczynienia do kwoty 70.000 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia 28 stycznia 2010 roku do dnia zapłaty.

/pismo procesowe z 14.01.2013 r. - k. 244-245/

W piśmie z dnia 20 września 2013 roku powód rozszerzył powództwo w zakresie żądanego zadośćuczynienia do kwoty 150.000 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia 28 stycznia 2010 roku do dnia zapłaty.

/pismo procesowe z 20.09.2013 r. - k. 315-316/

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

/postanowienie - k. 336/

W piśmie złożonym na rozprawie w dniu 3 marca 2016 roku powód wniósł o zasądzenie od pozwanego:

1. kwoty 150.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami:

a) od dnia 28 stycznia 2010 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku w wysokości ustawowej,

b) zaś od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (art. 481 k.c.),

2. kwoty 3.360,00 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich wraz z odsetkami:

I. co do kwoty 840 zł:

a) od dnia 7 grudnia 2010 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku w wysokości ustawowej,

b) zaś od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie,

II. co do kwoty 2.520 zł:

a) od dnia doręczenia pozwu do dnia 31 grudnia 2015 roku w wysokości ustawowej,

b) zaś od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie,

3. kwoty 1.120 zł tytułem skapitalizowanej renty w związku ze zwiększonymi potrzebami powoda za okres od 8 października 2008 roku do końca stycznia 2011 roku wraz z odsetkami:

a) od dnia 7 grudnia 2010 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku w wysokości ustawowej,

b) zaś od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie,

4. kwoty po 40 zł miesięcznie tytułem dalszej renty na przyszłość na zwiększone potrzeby, począwszy od lutego 2011 roku do dnia wyzdrowienia powoda, płatnej do dnia 10-ego każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek uchybienia terminowi płatności.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

/pismo procesowe - k. 547-548, protokół rozprawy z 03.03.2016 r. – k. 550-551 - adnotacje 00:17:58, 00:22:03/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 października 2008 roku około godziny 19:00 w miejscowości S. doszło do wypadku drogowego, w przebiegu którego B. K., kierujący samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...), uderzył w urządzenie rolnicze – bronę podwieszoną na ciągniku rolniczym marki U. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez J. S., który wyjechał z drogi gruntowej na drogę asfaltową.

/okoliczność bezsporna/

W dniu przedmiotowego zdarzenia powód wracał z J.. Po wyprzedzeniu jednego samochodu przed wzniesieniem zobaczył z naprzeciwka długie światła innego pojazdu. Przy wjeździe na wzniesienie powód zmienił swoje światła z długich na mijania, zobaczył zza wzniesienia światła aut z pasa przeciwnieległego, nie widział natomiast na jego pasie ruchu ciągnika. Po wjeździe na wzniesienie na jego pasie ruchu zauważył ciągnik, jednocześnie został oślepiony przez światła mijającego go samochodu. Gwałtownie skręcił w prawo, chcąc uniknąć kolizji z ciągnikiem. Nie mógł skręcić w lewo, ponieważ na przeciwnieległym pasie jechał samochód. Powód zawadził samochodem o krawędź brony

podwieszanej na ciągniku, która przebiła szybę, kierownicę i uderzyła powoda. B. K. odchylił się w prawą stronę, po czym samochód zastał wyrzucony z drogi do rowu, kilka razy dachował i uderzył w drzewo.

W chwili zdarzenia powód nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa.

Kolega powoda, który jechał samochodem za nim, udzielił mu pierwszej pomocy.

Droga na wzniesieniu nie była oświetlona. Po obu stronach drogi rosły drzewa.

/wyjaśnienia informacyjne powoda k. 176-178 potwierdzone zeznaniami - protokół rozprawy z 03.03.2016 r. – k. 550v.
– adnotacja 00:05:21, 00:12:10/

Widoczność w dniu wypadku była średnia.

/zeznania powoda - protokół rozprawy z 03.03.2016 r. – k. 550v. – adnotacja 00:05:21/

Na ciągniku znajdowały się światła tylne i przednie, na bronach nie było żadnych świateł, ani odbłasków. Na lewym błotniku ciągnika przymocowany był trójkąt ostrzegawczy. Zanim J. S. wjechał na drogę asfaltową z drogi gruntowej, widział samochód z prawej strony, który wjeżdżał na wzniesienie. Kierujący ciągnikiem wrzucił mniejszy bieg i ruszył. Po wjechaniu na drogę asfaltową ciągnik został uderzony przez powoda kierującego samochodem marki O..

/zeznania świadka J. S. k. 201-202/

Obydwaj uczestnicy zdarzenia nie zachowywali się zgodnie z zasadami ruchu drogowego.

Do sytuacji zagrożenia, skutkującej wystąpieniem przedmiotowego zdarzenia, doprowadził kierujący ciągnikiem. Kierujący O. przyczynił się do wystąpienia zdarzenia.

/pisemna opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego A. S. - k. 223-224/

Ciągnik, kierowany przez J. S. był oświetlony, na drodze nie było żadnych przeszkód utrudniających widzialność. Widoczność ciągnika była zapewniona z uwagi na trójkąt ostrzegawczy umieszczony z tyłu pojazdu. Przy całkowicie nieoświetlonej bryle ciągnika trójkąt można zobaczyć z odległości co najmniej 100 metrów. Odległość taka pozwalała na podjęcie działań obronnych i uniknięcie zderzenia. Ponadto widoczność drogi wyjazdowej była pełna i właściwa obserwacja sytuacji na jezdni pozwalała na spostrzeżenie wyjazdu ciągnika.

Powód nie był zapięty w pasy bezpieczeństwa. Tym samym pasy nie mogły podczas wypadku być aktywne, spełniając funkcję przytrzymania ciała powoda. Stosowane obecnie pasy ramieniowo-biodrowe dają możliwość przesuwania się ciała ludzkiego, szczególnie w jego górnej części, poprzecznie w stosunku do osi podłużnej pojazdu. Część miednicowa utrzymywana jest w spoczynku, podczas gdy głowa i barki mają pewną swobodę ruchu. Intensywność przemieszczenia może być nieco ograniczona przez zapięty pas, ale generalnie nie chroni on przed przesunięciem poprzecznym górnej części ciała.

/pisemna uzupełniająca opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego A. S. - k. 394-400/

Brona znajdująca się za ciągnikiem nie była w żaden sposób oświetlona. Maszyna nie była widoczna w chwili zbliżania się kierowcy do ciągnika, ale widoczny był ciągnik. Gdyby brona była oświetlona to kierowca zauważyłby ją i mógłby wcześniej zacząć wykonywać manewry obronne. Podjęcie działań obronnych polegałoby na tym, że kierujący O. zauważyłby ciągnik i nie doszłoby do zdarzenia nawet z broną.

/ustna opinia uzupełniająca biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego A. S. – protokół rozprawy z 13.03.2015 r. - k. 447 - adnotacja 00:23:21/

Z miejsca wypadku powoda przewieziono na Oddział Intensywnej Terapii i Anestezjologii Wojewódzkiego Szpitala (...) w S., gdzie został poddany torakotomii lewostronnej – usunięto wolny odłam żebra, zszyto płuca, założono dwa dreny do jamy opłucnowej lewej. Po zabiegu powoda podłączono do respiratora.

/karta informacyjna - k. 109v., zeznania świadka H. K. - k. 178/

9 października 2008 roku B. K. przewieziony został na Oddział Intensywnej Terapii Wojewódzkiego Szpitala (...) w Ł., gdzie przebywał do 20 października 2008 roku z rozpoznaniem urazu klatki piersiowej po stronie lewej, rany szarpanej klatki piersiowej z ubytkiem ściany, odmy i krwiaka lewej jamy opłucnej, stłuczenia płuca lewego, rozerwania mięszu górnego płata płuca lewego, uszkodzenia żyły płucnej górnej, licznych wieloodłamowych złamań żeber po stronie lewej z wbiciem odłamu żebra do mięszu płucnego, złamania wyrostka poprzecznego lewego, krwiaka śródpiersia przedniego, niewydolności oddechowej, rany szarpanej palca lewej ręki, złamania paliczka palca wskazującego lewej ręki, stanu po torakotomii lewostronnej.

Podczas pobytu na oddziale powoda podłożono do respiratora, zastosowano oddech kontrolowany. Po 10 dniach został ekstubowany, pozostawiony na oddechu własnym z tlenoterapią bierną.

/karta informacyjna - k. 111, historia choroby - k. 112, 114v., zeznania świadka H. K. - k. 178/

Od 20 października do 31 października 2008 roku powód hospitalizowany był na Oddziale Klinicznym (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) w Ł..

/karta informacyjna – k. 82v./

31 października 2008 roku B. K. został przeniesiony do Oddziału (...)w/w szpitala, gdzie wykonano zabieg nastawienia i unieruchomienia złamania drutem paliczka środkowego wskazującego ręki lewej. W tym samym dniu powód został wypisany ze szpitala z zaleceniem kontroli złamania i gojenia rany w poradni ortopedycznej.

/karta informacyjna – k. 75v., historia choroby - k. 76/

Podczas pobytu w szpitalu w Ł. rodzice powoda przyjeżdżali do niego codziennie samochodem ze S.. Po ekstubowaniu nie był w stanie iść sam do łazienki.

B. K. mieszka z rodzicami. Po powrocie do domu nie mógł przekręcić się na łóżku, przez trzy miesiące wymagał pomocy przy toalecie, posiłkach, zmianie opatrunków.

Kiedy rana na piersi zaczęła się goić, powód miał więcej siły, zaczął poruszać się po domu.

Na konsultacje do Wojewódzkiego Szpitala (...) w Ł. oraz wizyty prywatne powód zaważony był przez ojca.

/zeznania świadków: H. K. k. 178, Z. K. – 178-179/

Leczył się u pulmonologa i ortopedy.

/zeznania powoda - protokół rozprawy z 03.03.2016 r. – k. 551 – adnotacja 00:13:54/

Przed wypadkiem powód był zdrowy i sprawany, nie pracował zawodowo, był rolnikiem, pomagał ojcu w gospodarstwie, wykonywał wszystkie prace wymagające siły fizycznej. Stan zdrowia powoda nie zwrócił do stanu sprzed zdarzenia. B. K. nie pracował, nie pomagał w czynnościach domowych. Skarżył się na bóle pleców, łopatki, odczuwał zmianę pogody.

/zeznania świadków: H. K. k. 178, Z. K. – 178-179, zeznania powoda - protokół rozprawy z 03.03.2016 r. – k. 551 – adnotacja 00:13:54/

Powód przez rok od wypadku przebywał na rencie chorobowej. Jego sprawność fizyczna była ograniczona.

/zeznania świadka Z. K. – k. 178-179, zeznania powoda - protokół rozprawy z 03.03.2016 r. – k. 551 – adnotacja 00:13:54/

B. K. do chwili obecnej kontynuuje leczenie ortopedyczne. W związku z dolegliwościami bólowymi przyjmuje leki przeciwbólowe przepisywane na receptę, np. Ketonal, Olfen.

/zeznania powoda - protokół rozprawy z 03.03.2016 r. – k. 551 – adnotacja 00:13:54/

W 2013 roku powód podjął pracę w Spółdzielni (...).

Obecnie wobec powoda wydano orzeczenie o niepełnosprawności w stopniu lekkim na stałe.

/zeznania powoda - protokół rozprawy z 03.03.2016 r. – k. 551 – adnotacja 00:13:54/

Powód uczestnicząc w wypadku komunikacyjnym, doznał bardzo poważnego urazu lewej połowy klatki piersiowej, czemu towarzyszyło liczne i wieloodłamowe złamanie żeber, rozerwanie mięszu płucnego górnego płata płuca lewego i przebiegającego tam naczynia żylnego. Był to uraz mechaniczny wielu struktur anatomicznych klatki piersiowej spowodowany jej uderzeniem narzędziem twardym, prawdopodobnie tępokrawędziowym (rana szarpana), działającym dużą siłą.

Powyższe wymagało natychmiastowego leczenia operacyjnego, w tym założenia drenów do lewej jamy opłucnowej celem leczenia powstałej odmy i krwiaka opłucnowego po tej stronie. W konsekwencji urazu klatki piersiowej u powoda rozwinął się wstrząs krwotoczny oraz niewydolność oddechowa, wymagające założenia rurki dotchawicznej oraz wspomagania jego oddechu respiratorem przez okres 10 dni. W trakcie leczenia w oddziałach intensywnej terapii u powoda istniało realne zagrożenie dla jego życia. Następstwem urazu klatki piersiowej jest trwała deformacja w obrębie jej lewej połowy z rozległą i szpecącą blizną.

/pisemna opinia biegłego z zakresu pulmonologii J. G. k. 287-288 wraz z pisemną opinią uzupełniającą k. 484-485/

U B. K. występuje przebyte zaburzenia adaptacyjne – przedłużona reakcja na stres. Zaburzenia psychiczne pozostawały w związku przyczynowo - skutkowym z przedmiotowym wypadkiem.

/pisemna opinia biegłego psychiatry S. W. - k. 252/

B. K. nie prezentuje aktualnie reakcji spełniających kryteria zespołu stresu pourazowego. Taki zespół u powoda po wypadku niewątpliwie wystąpił i trwał do zakończenia leczenia psychiatrycznego.

U powoda występują nienasilone objawy nerwicowe – reakcja na doznany uraz w rozumieniu somatycznym i psychicznym.

/pisemna opinia biegłego psychologa A. G. - k. 269 wraz z ustną opinią uzupełniającą – protokół rozprawy z 13.03.2015 r. - k. 446v. -447 - adnotacja 00:13:03/

Podczas wypadku pomimo rozległych obrażeń, szczególnie klatki piersiowej po lewej stronie, nie doszło do uszkodzenia struktur serca powoda. Dlatego pogorszenie jego stanu zdrowia w zakresie układu krążenia nie pozostaje w związku z przedmiotowym wypadkiem.

/pisemna opinia biegłego z zakresu kardiologii U. F. - k. 329 wraz z pisemną opinią uzupełniającą k. 504/

Powód doznał cierpień psychicznych polegających na lęku o swoją sprawność fizyczną, o życie i zdrowie. Zakres cierpień psychicznych był ściśle związany ze stanem jego zdrowia. W chwili obecnej trudności natury emocjonalnej wynikają z zaburzonego poczucia bezpieczeństwa (sytuacja materialna).

/pisemna opinia biegłego psychologa A. G. - k. 269/

Bezpośrednio po urazie rozmiar cierpień psychicznych był znaczny. Obecnie po skutecznym leczeniu jest nieznaczny.

/pisemna opinia biegłego psychiatry S. W. - k. 252/

Rozmiar cierpień zarówno fizycznych, jak i psychicznych towarzyszący urazowi klatki piersiowej, wielotygodniowego leczenia oraz towarzyszący trwałym jego następstwom o charakterze deformacji klatki piersiowej był bardzo znacznego stopnia.

/pisemna opinia biegłego z zakresu pulmonologii J. G. - k. 287-288/

Powód doznał znacznych cierpień fizycznych, które wynikały z ciężkiego urazu układu kostnego, płuca i uszkodzeń towarzyszących oraz uciążliwości procesu leczenia.

/pisemna opinia biegłego z zakresu neurologii M. L. - k. 305-306/

Cierpienia fizyczne i psychiczne spowodowane wypadkiem pod względem kardiologicznym były bardzo duże.

/pisemna opinia biegłego z zakresu kardiologii U. F. - k. 329/

Z punktu widzenia biegłego ortopedy rozmiar cierpień fizycznych był stopnia miernego.

/pisemna opinia biegłego z zakresu ortopedii M. S. - k. 370-371/

Z uwagi na uraz klatki piersiowej powód był leczony w warunkach oddziału intensywnej terapii przez łączny okres 13 dni, pozostałe 10 dni było kontynuowane w oddziale torakochirurgicznym. Zatem z uwagi na uraz klatki piersiowej wymagał leczenia szpitalnego przez łączny okres ponad 3 tygodni. W tym czasie przebył zabieg torakochirurgiczny, wymagał wielodniowego drenażu lewej jamy opłucnowej, intubacji i leczenia respiratorem z powodu niewydolności oddechowej.

/pisemna opinia biegłego z zakresu pulmonologii J. G. - k. 287-288 wraz z pisemną opinią uzupełniającą k. 540-542/

Leczenie ortopedyczne powoda polegało na zabiegu w dniu wyjścia ze szpitala, tj. zespolenia drutem Kirschnera złamania palca II –go ręki lewej, które to zespolenie zostało usunięte po 3 tygodniach, dalszego leczenia ortopedycznego powód nie kontynuował.

Po opuszczeniu szpitala (...) ze względów ortopedycznych wymagał pomocy innych osób w wymiarze 2 godzin dziennie przez okres 6 tygodni.

/pisemna opinia biegłego z zakresu ortopedii M. S. - k. 370-371/

Bezpośrednio po wypadku powód wymagał opieki innych osób głównie z przyczyn innych niż psychiatrycznie.

/pisemna opinia biegłego psychiatry S. W. - k. 252/

W trakcie leczenia szpitalnego powód nie wymagał pomocy osób trzecich – taką pomoc uzyskał od personelu medycznego w ramach ubezpieczenia zdrowotnego. W późniejszym okresie następstwa urazu klatki piersiowej nie wymagały pomocy osób trzecich w czynnościach życia codziennego.

/pisemna opinia biegłego z zakresu pulmonologii J. G. - k. 287-288/

Z neurologicznego punktu widzenia powód nie wymagał pomocy osób trzecich. Pomoc taka była konieczna ze względu na ciężki uraz klatki piersiowej i płuca.

/pisemna opinia biegłego z zakresu neurologii M. L. - k. 305-306/

W związku z wypadkiem wymagał leczenia psychiatrycznego przez około 12 miesięcy, a koszt tego leczenia nie przekraczał 100 zł.

/pisemna opinia biegłego psychiatry S. W. - k. 252/

Powód okresowo wymagał i wymaga nadal przyjmowania środków o działaniu przeciwbólowym. Średni koszt takiego leczenia wynosi około 15 zł miesięcznie.

/pisemna opinia biegłego z zakresu pulmonologii J. G. - k. 287-288/

Powód nie wymagał leczenia ze wskazań natury czysto neurologicznej.

/pisemna opinia biegłego z zakresu neurologii M. L. - k. 305-306/

Koszty leczenia powoda z punktu widzenia kardiologa wiążą się głównie z koniecznością terapii przeciwbólowej oraz ewentualnej rehabilitacji zarówno narządu ruchu, jak i układu oddechowego.

/pisemna opinia biegłego z zakresu kardiologii U. F. - k. 329/

Pod względem ortopedycznym powód nie musiał ponosić kosztów leczenia związanych z wypadkiem.

/pisemna opinia biegłego z zakresu ortopedii M. S. - k. 370-371/

Na skutek zdarzenia przeżył bardzo silny uraz emocjonalny - okoliczności wypadku, obrażenia ciała. Konsekwencje zdrowotne skutkują ograniczeniami w zakresie możliwości wykonywania pracy zarobkowej, a tym samym mają wpływ na możliwości budowania planów życiowych.

/pisemna opinia biegłego psychologa A. G. - k. 269/

W chwili obecnej B. K. nie wymaga leczenia psychiatrycznego, a rokowanie na przyszłość jest w jego przypadku dobre.

/pisemna opinia biegłego psychiatry S. W. - k. 252/

W sytuacjach kojarzonych ze zdarzeniem u powoda będą się pojawiać symptomy niepokoju (reakcja sytuacyjna). Rokowania na przyszłość są pozytywne.

/pisemna opinia biegłego psychologa A. G. - k. 269/

Biorąc pod uwagę prawidłowy wynik badania spirometrycznego przeprowadzonego u powoda w dniu 10 listopada 2011 roku, a więc 4 lata po doznanym urazie klatki piersiowej, rokowania na przyszłość odnośnie funkcji układu oddechowego są raczej dobre.

/pisemna opinia biegłego z zakresu pulmonologii J. G. - k. 287-288/

Z punktu widzenia neurologa rokowania na przyszłość są pomyślne.

/pisemna opinia biegłego z zakresu neurologii M. L. - k. 305-306/

Powód wymaga zabiegu operacyjnego – rekonstrukcji uszkodzonego ścięgna zginacza palca II-go ręki lewej.

/pisemna opinia biegłego z zakresu ortopedii M. S. - k. 370-371/

B. K. w wypadku komunikacyjnym doznał uszczerbku na zdrowiu:

- z punktu widzenia psychiatry – 5%,

- z punktu widzenia pulmonologa – 50% (złamanie tylnych żeber lewych z przemieszczeniem odłamu żebra III do jamy klatki piersiowej i mięśni grzbietu – 20%, uszkodzenie narządów wewnętrznych klatki piersiowej: stłuczenia płuc, rozerwania mięższu płucnego naczynia żylnego, odmy opłucnowej oraz krwiaka opłucnowego – 30%),

- z punktu widzenia neurologa – 1%,

- z punktu widzenia ortopedy – 11%.

/pisemna opinia biegłego psychiatry S. W. - k. 252 wraz z pisemną opinią uzupełniającą k. 513, pisemna opinia biegłego z zakresu pulmonologii J. G. - k. 287-288 wraz z pisemną opinią uzupełniającą k. 540-542, pisemna opinia biegłego z zakresu neurologii M. L. k. 305-306 wraz z ustną opinią uzupełniającą – protokół rozprawy z 13.03.2015 r. - k. 446v. - adnotacja 00:05:04, pisemna opinia biegłego z zakresu ortopedii M. S. - k. 370-371 wraz z ustną opinią uzupełniającą – protokół rozprawy z 13.03.2015 r. - k. 446v. - adnotacja 00:07:06/

W okresie od 8 października 2008 roku do grudnia 2012 roku na drodze wojewódzkiej nr (...) na odcinku S. – J. prowadzona była przebudowa drogi (03.11.2008 r. – 21.10.2009 r.), a w okresie 11 marca 2011 roku do 30 maja 2012 roku przebudowa prowadzona była z miejscowości J.. Na w/w odcinku drogi wykonywane były doraźne remonty cząstkowe masą bitumiczną, a także uzupełniano pobocza.

/pismo Zarządu Dróg Wojewódzkich w Ł. - k. 528/

W dacie wypadku ciągnik rolniczy marki U. był objęty ochroną ubezpieczeniową w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych udzieloną przez pozwanego ubezpieczyciela,

/okoliczność bezsporna/

Stawka pełnej odpłatności za usługi opiekuńcze w dni robocze na terenie miasta Ł. wynosiła od kwietnia 2008 roku do 31 grudnia 2008 roku 7,29 zł za godzinę, od stycznia 2009 roku do 30 czerwca 2009 roku 7,50 zł za godzinę.

/okoliczność znana Sądowi w urzędzie/

Pismem z dnia 12 stycznia 2010 roku, doręczonym pozwanemu 21 stycznia 2010 roku, powód wezwał pozwanego do zapłaty na jego rzecz 150.000 zł zadośćuczynienia pieniężnego za doznawany uszczerbek na zdrowiu.

/wezwanie do zapłaty k. 115-117/

Decyzją z dnia 28 stycznia 2010 roku strona pozwana odmówiła powodowi wypłaty zadośćuczynienia.

/decyzja k. 118/

Pismem z dnia 19 listopada 2010 roku, doręczonym pozwanemu 23 listopada 2010 roku, powód wezwał pozwanego do zapłaty na jego rzecz:

- kwoty 262.500 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznawany uszczerbek na zdrowiu,

- kwoty 1.040 zł tytuł skapitalizowanej renty na zakres od 8 października 2008 roku do 31 listopada 2010 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia upływu ustawowego terminu likwidacji szkody;

- kwoty 40 zł tytułem dalszej renty za okres od dnia 1 grudnia 2010 roku do dnia wyzdrowienia poszkodowanego wraz z ustawowymi odsetkami od dnia upływu ustawowego terminu likwidacji szkody;

- kwoty 840 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich wraz z ustawowymi odsetkami od dnia upływu ustawowego terminu likwidacji szkody.

/wezwanie do zapłaty k. 119-121/

Decyzją z dnia 7 grudnia 2010 roku strona pozwana odmówiła powodowi wypłaty żądanych kwot.

/decyzja k. 118/

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie powołanych dowodów, w szczególności w oparciu o opinie biegłych sądowych i dokumentację medyczną, zeznania powoda i świadków: H. K., Z. K., J. S..

Nie ulega wątpliwości, że dowód z opinii biegłych podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. - na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (por. postanowienie SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 4/2001, poz. 64). Złożone w rozpoznawanej sprawie opinie biegłych sądowych: z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych oraz sporządzone przez lekarzy specjalistów w swoich dziedzinach, odznaczają się pełną przydatnością dowodową w świetle powołanych kryteriów, zaś wszystkie, zgłaszane przez strony wątpliwości i zastrzeżenia do wniosków opinii zostały wyczerpująco wyjaśnione w opiniach uzupełniających. Sporządzone zostały zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą specjalną. Biegli lekarze różnych specjalności, przy wydawaniu opinii, dysponowali dokumentacją lekarską powoda, jak również przeprowadzili stosowne badania przedmiotowe.

Sąd oddalił wniosek powoda o przesłuchanie w charakterze świadków J. C. i W. S. – biegłych z zakresu ruchu drogowego na okoliczność sporządzenia przez nich opinii w sprawie przyczyn i przebiegu wypadku z dnia 8 października 2008 roku (k. 200), bowiem ustalając przebieg zdarzenia, Sąd oparł się na opinii powołanego w toku niniejszego postępowania biegłego z zakresu ruchu drogowego A. S., którego opinia została za rzetelną i wyjaśniającą wszystkie konieczne do rozstrzygnięcia kwestie, w tym kwestię przyczynienia się powoda do przedmiotowego wypadku.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało częściowemu uwzględnieniu.

Strona pozwana kwestionowała powództwo zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

Podstawą prawną odpowiedzialności pozwanego jest przepis art. 805 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). Podstawa odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń i jej zakres wyznaczone są więc istnieniem i rozmiarem zobowiązania ciążącego na ubezpieczonym samoistnym posiadaczu wskazanego pojazdu mechanicznego.

Z uwagi na to, iż w stanie faktycznym sprawy, doszło do zderzenia pojazdów podstawę odpowiedzialności stanowią art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. Oznacza to, iż każdy z posiadaczy sam ponosi skutki szkody, chyba, że szkodę zawinił jeden z nich. Wina uszkodzowanego uzasadnia jednak zmniejszenie odszkodowania na podstawie art. 362 k.c.

Zgodnie z przepisem art. 362 k.c. jeżeli uszkodzowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności. Przyczynienie się uszkodzowanego do powstania lub zwiększenia szkody ma miejsce wówczas, gdy szkoda jest skutkiem nie tylko zdarzenia, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy innego podmiotu, ale także zachowania się samego uszkodzowanego. Zachowanie

się poszkodowanego jest więc w konstrukcji przyczynienia traktowane jako adekwatna współprzyczyna powstania lub zwiększenia szkody (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 1972 r., II PR 164/72, LEX nr 7098). Aby zachowanie poszkodowanego mogło być uznane za jego przyczynienie do powstania lub zwiększenia szkody winno pozostawać w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą.

Jak wynika z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego zarówno powód, jak i kierujący ciągnikiem J. S. nie zachowywali się zgodnie z zasadami ruchu drogowego. Do sytuacji zagrożenia, skutkującej wystąpieniem przedmiotowego zdarzenia, doprowadził kierujący ciągnikiem, zatem nie ulega wątpliwości, iż to jego uznać należy za sprawcę wypadku. Złamanie przez niego zasad ruchu drogowego jest ewidentne i oczywiste: włączył się on do ruchu ignorując zasady pierwszeństwa i doprowadzając bezpośrednio do powstania sytuacji zagrożenia na drodze, co było wynikiem albo nieuważnej obserwacji ruchu (nadeżdżającego pojazdu) albo złej oceny odległości, w jakiej pojazd ten się znajdował. Z drugiej jednak strony, powód przyczynił się do wystąpienia wypadku. Należy bowiem wskazać, że ciągnik kierowany przez J. S. był oświetlony, z tyłu pojazdu umieszczony był trójkąt ostrzegawczy, a na drodze nie było żadnych przeszkód utrudniających widzialność. Natomiast przy całkowicie nieoświetlonej bryle ciągnika trójkąt można zobaczyć z odległości co najmniej 100 metrów, a taka odległość pozwala na podjęcie działań obronnych i uniknięcie zderzenia. Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2012, poz. 1137) uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. W wyroku z dnia 16 lipca 1976 roku o sygn. akt VI KRN 135/76 Sąd Najwyższy stwierdził, że „każdy kierowca jest zobowiązany do prowadzenia pojazdu samochodowego z należytą ostrożnością, a więc do przedsięwzięcia takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także do powstrzymania się od czynności, które mogłyby to bezpieczeństwo zmniejszyć. Wiąże się z tym między innymi obowiązek baczego i ciągłego obserwowania całej jezdni, zmniejszenia szybkości jazdy do bezpiecznej w warunkach ograniczonej widoczności (włącznie z całkowitym zaprzestaniem kontynuacji jazdy w razie utraty możliwości obserwacji jezdni), rezygnacji z wyprzedzania, omijania i wymijania innych uczestników ruchu drogowego w niesprzyjających takim manewrom warunkach drogowych". Obowiązek zachowania ostrożności będzie spełniony wówczas, gdy osoba, na której on spoczywa, podjęła w konkretnej sytuacji te wszystkie działania, które są obiektywnie niezbędne do uniknięcia wypadku lub innego niebezpieczeństwa (S. Soboń, Kodeks drogowy..., s. 81).

W ocenie sądu właściwa obserwacja sytuacji na drodze pozwoliłaby powodowi na spostrzeżenie wyjazdu ciągnika na drogę asfaltową. B. K. przy wjeździe na wzniesienie, widząc światła aut z pasa przeciwnego, zmienił światła w samochodzie na mijania, natomiast w sposób niewystarczający obserwował to, co się dzieje na jego pasie ruchu. Gdyby w omawianej sytuacji zachował należytą ostrożność, byłby w stanie w odpowiednim czasie zauważyć ciągnik i podjąć manewry obronne pozwalające na uniknięcie zderzenia, tj. zacząć hamować. Należy podnieść, że na drodze nie było żadnych przeszkód utrudniających widzialność. Widoczność ciągnika była zapewniona z uwagi na trójkąt ostrzegawczy umieszczony z tyłu pojazdu.

Reasumując zatem, błąd powoda polegał na niezastosowaniu się do obowiązku baczego i ciągłego obserwowania całej jezdni, niepodjęcie manewrów obronnych po spostrzeżeniu ciągnika kierowanego przez J. S.. Okoliczności sprawy, a zwłaszcza stopień zawinienia wskazują jednak, że to kierujący ciągnikiem odpowiada za spowodowanie wypadku w stopniu zdecydowanie wyższym. Jemu zarzucić można bowiem nie tylko nienależytą obserwację ruchu pojazdów na jezdni (względnie złą ocenę tych obserwacji), ale przede wszystkim złamanie podstawowych zasad ruchu drogowego, jakimi są konieczność ustąpienia pierwszeństwa przez pojazdy włączające się do ruchu i unikanie wszelkich sytuacji, mogących narazić współuczestników ruchu na niebezpieczeństwo. Mając to wszystko na uwadze, sąd ocenił zakres przyczynienia się powoda do powstania szkody na 20 %.

Przechodząc do analizy poszczególnych żądań pozwu, jeśli chodzi o żądanie zadośćuczynienia należy wskazać, iż zgodnie z treścią przepisu art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać

poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Podstawą żądania zadośćuczynienia mogą być cierpienia fizyczne i psychiczne występujące oddzielnie bądź łącznie.

W przepisach obowiązującego prawa ustawodawca nie sprecyzował sposobu ustalenia wysokości zadośćuczynienia, odwołując się do sędziowskiego uznania, opartego na całokształcie okoliczności sprawy. Przeprowadzona w ten sposób analiza konkretnego przypadku ma doprowadzić do wyliczenia „odpowiedniej sumy”, to jest takiej kwoty, która odpowiada krzywdzie, ale nie jest wygórowana na tle stosunków majątkowych społeczeństwa.

Przez krzywdę należy rozumieć cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych doznaniach przeżywanych w związku z cierpieniami fizycznymi i następstwami, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi, uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Przy czym w pojęciu krzywdy mieszczą się nie tylko cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane, ale również te, które mogą powstać w przyszłości (na tym polega całościowy charakter zadośćuczynienia). W orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że ocena rozmiarów krzywdy wymaga uwzględnienia nasilenia cierpień, długotrwałości choroby, rozmiaru kalectwa, trwałości następstw zdarzenia oraz konsekwencji uszczerbku na zdrowiu w dziedzinie życia osobistego i społecznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, opubl. OSNAP 16/00, poz. 626).

Zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny. Wobec tego jego wysokość nie może stanowić zapłaty sumy symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie zadośćuczynienie powinno być utrzymane w rozsądnych granicach. Wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności sprawy, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości, czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu rozmiaru cierpień i ujemnych doznań psychicznych powinny być uwzględniane zobjektywizowane kryteria oceny, jednakże w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku. Od osoby odpowiedzialnej za szkodę poszkodowany winien otrzymać sumę pieniężną, o tyle w danych okolicznościach odpowiednią, by mógł za jej pomocą zatrzeć lub złagodzić poczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną. Nie ma natomiast podstaw do uwzględnienia żądania w takiej wysokości, by przyznana kwota stanowiła ponadto, ze względu na swoją wysokość, represję majątkową (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 roku, OSNCP 10/74 poz. 145).

Określając wysokość zadośćuczynienia w rozpoznawanej sprawie, sąd wziął pod uwagę zakres cierpień fizycznych i psychicznych powoda odczuwanych w związku z obrażeniami narządów ruchu, a także, będące ich konsekwencją, ograniczenia w zakresie życia codziennego. Sąd wziął też pod uwagę fakt, iż w wyniku wypadku powód doznał uszczerbku na zdrowiu, który łącznie, przy uwzględnieniu następstw psychiatrycznych /5%/, pulmonologicznych /50%/, neurologicznych /1%/, ortopedycznych /11%/ wynosi 67%.

Jak wynika z poczynionych w sprawie ustaleń, w związku z doznanymi obrażeniami, powód odczuwał dolegliwości bólowe i dyskomfort psychiczny, doznał zespołu stresu pourazowego. Cierpienia fizyczne i psychiczne powoda związane były ze skutkami urazu, operacją, koniecznością pobytu w szpitalu. Należy podkreślić, że uczestnicząc w wypadku komunikacyjnym, powód doznał bardzo poważnego urazu lewej połowy klatki piersiowej, czemu towarzyszyło liczne i wieloodłamowe złamanie żeber, rozerwanie mięszu płucnego górnego płata płuca lewego i przebiegającego tam naczynia żylnego, co wymagało natychmiastowego leczenia operacyjnego. W konsekwencji urazu klatki piersiowej u powoda rozwinął się wstrząs krwotoczny oraz niewydolność oddechowa, powód wspomagany był respiratorem przez 10 dni. Następstwem urazu klatki piersiowej jest trwała deformacja w obrębie jej lewej połowy z rozległą i szpecącą blizną. Powód niewątpliwie doznał znacznych cierpień fizycznych, które wynikały z ciężkiego urazu układu kostnego, płuca i uszkodzeń towarzyszących oraz uciążliwości procesu leczenia. Wskutek wypadku jego życie uległo diametralnej zmianie. Przed wypadkiem pomagał ojcu w gospodarstwie, wykonywał ciężkie prace fizyczne. Po zdarzeniu doznał ograniczeń w zakresie możliwości wykonywania jakiegokolwiek pracy zarobkowej, jak również budowania planów życiowych. Do chwili obecnej u powoda występują nienasilone objawy nerwicowe. W sytuacjach kojarzonych ze zdarzeniem będą pojawiać się u niego symptomy niepokoju (reakcja sytuacyjna). Z drugiej jednak strony trzeba wziąć pod uwagę fakt, iż rokowania na przyszłość co do jego stanu zdrowia B. K. są pozytywne, a nadto i tę okoliczność, że odmówił on poddaniu się leczeniu ortopedycznemu.

Biorąc to wszystko pod uwagę, Sąd stanął na stanowisku, że zadośćuczynienie w kwocie 170.000 zł jest adekwatne z punktu widzenia rozmiaru doznanej przez powoda krzywdy. Uwzględniając 20% przyczynienie powoda do powstania szkody, sąd zasądził na jego rzecz zadośćuczynienie w kwocie 136.000 zł.

O odsetkach od zasądzonej kwoty orzeczono na podstawie art. 481 k.c., uznając za zasadne żądanie od dnia 21 lutego 2010 roku, skoro wezwanie do zapłaty świadczenia z tytułu zadośćuczynienia zostało zgłoszone ubezpieczycielowi w dniu 21 stycznia 2010 roku, a w dniu 28 stycznia 2010 roku pozwany wydał decyzję odmawiającą wypłaty świadczenia.

Stosownie do § 1 cyt. przepisu, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Przepis art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz.1152 ze zm.) reguluje zasadę co do terminu spełnienia świadczenia przez ubezpieczyciela. Zgodnie z powołanym przepisem zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W chwili wezwania pozwanego do zapłaty granice krzywdy mogły już zostać ocenione, bowiem zdarzenie wywołujące krzywdę miało charakter jednorazowy.

Co do zasady, na uwzględnienie zasługiwało również roszczenie powoda o zasądzenie na jego rzecz renty skapitalizowanej oraz renty z tytułu zwiększonych potrzeb.

Żądanie zasądzenia renty (w tym renty skapitalizowanej) znajduje podstawę prawną w przepisie art. 444 § 2 k.c., według którego jeżeli zwiększyły się potrzeby poszkodowanego może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Podnieść trzeba na wstępie, iż przyznanie renty z tytułu zwiększonych potrzeb na podstawie art. 444 § 2 k.c. nie jest uzależnione od wykazania, że poszkodowany te potrzeby faktycznie zaspokaja i ponosi związane z tym wydatki. Do przyznania renty z tego tytułu wystarcza samo istnienie zwiększonych potrzeb, jako następstwo czynu niedozwolonego (por. wyrok SN z 11. 03. 1976 r., IV CR 50/76, OSNCP 1977/1/11). W rozpoznawanej sprawie na skutek przedmiotowego wypadku u poszkodowanego powoda powstała szkoda w związku z koniecznością zaspokojenia zwiększonych potrzeb w zakresie korzystania z pomocy innych osób, leczenia oraz zakupu leków.

Nie ulega wątpliwości, że w okresie bezpośrednio następującym po wypadku B. K. wymagał wzmożonej pomocy i opieki innej osoby w wykonywaniu podstawowych czynności życia codziennego, ponieważ nie był w stanie samodzielnie się poruszać i wykonywać podstawowych czynności. W ślad za opinią biegłego z zakresu ortopedii po opuszczeniu szpitala powód wymagał pomocy innych osób w wymiarze 2 godzin dziennie przez sześć tygodni. W związku w wypadkiem wymagał także leczenia psychiatrycznego, którego łączny koszt nie przekraczał 100 zł. Ponadto przyjmował środki o działaniu przeciwbólowym, a średni koszt takiego leczenia wynosi około 15 złotych miesięcznie.

Mając powyższe na uwadze, sąd w ramach skapitalizowanej renty w związku ze zwiększonymi potrzebami powoda od 8 października 2008 roku do końca stycznia 2011 roku, zasądził na jego rzecz kwotę odpowiadającą kosztom opieki osób trzecich w wymiarze określonym przez biegłego ortopedę, z zastosowaniem stawek (...). Przyjmując zatem, że powód od 1 listopada 2008 roku przez sześć tygodni, tj. 45 dni, wymagał pomocy dwie godziny dziennie, a stawka pełnej odpłatności za usługi opiekuńcze w tym okresie za jedną godzinę to 7,29 zł, koszt pomocy osób trzecich wyniósł łącznie 656,10 zł. Przyjmując 20% przyczynienie się powoda do powstania szkody, koszty opieki osób trzecich w/w okres wyniosły 525 zł. W ramach skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby uwzględnić należy również leczenie psychiatryczne (100 zł) oraz zakup leków przeciwbólowych (15 zł miesięcznie, czyli przez 28 miesięcy). Łączne koszty leków i leczenia powoda od dnia wypadku do końca stycznia 2011 roku wyniosły 520 zł (100 zł + 15 zł x 28 miesięcy). Przy przyjęciu 20% przyczynienia koszty te wyniosły 416 zł.

Mając na uwadze powyższe, sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 941 zł tytułem skapitalizowanej renty.

O odsetkach za opóźnienie w zapłacie wskazanej kwoty renty od 7 grudnia 2010 roku (zgodnie z żądaniem pozwu) orzeczono na podstawie art. 481 k.c., uwzględniając doręczenia stronie pozwanej w dniu 23 listopada 2010 roku wezwania do zapłaty skapitalizowanej renty – w terminie 7 od otrzymania wezwania. W tym wypadku nie było już bowiem podstaw do zastosowania terminu 30 – sto dniowego wynikającego z przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, albowiem wezwanie do zapłaty renty nie stanowiło zgłoszenia szkody, a dokonane było już w toku toczącego się postępowania likwidacyjnego obejmującego szkodę na osobie.

Renta z tytułu zwiększenia się potrzeb poszkodowanego dotyczy sytuacji, gdy w wyniku doznanej szkody istnieje konieczność ponoszenia wyższych kosztów utrzymania w zakresie usprawiedliwionych potrzeb w porównaniu do stanu sprzed wyrządzenia szkody. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że zwiększone potrzeby powoda od lutego 2011 roku polegają na zakupie leków przeciwbólowych, których koszt wynosi 15 zł miesięcznie. Uwzględniając 20% przyczynienie się powoda do powstania szkody, Sąd zasądził na jego rzecz rentę na zwiększone potrzeby w kwotach po 12 zł miesięcznie, płatną od lutego 2011 roku i na przyszłość do 10-go dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat renty.

W pozostałym zakresie żądania pozwu z tytułu zadośćuczynienia, skapitalizowanej renty oraz renty na zwiększone potrzeby należało uznać za nieudowodnione oraz wygórowane i jako takie oddalić.

Nadto sąd ustalił, zgodnie z żądaniem, odpowiedzialność pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. za skutki wypadku z dnia 8 października 2008 roku, jakie mogą ujawnić się u powoda w przyszłości. Możliwość taką na gruncie art. 189 k.p.c. dopuścił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 kwietnia 1970 roku o sygn. akt III PZP 34/69.